

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. VIII. Ecclesia virtute diuinæ Vocationis filios suos generat, quos
eade[m] vocatio facit mysteria fidei firmiter credere, sectas verò
co[n]trarias omninò reijcere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

certissimò conijetur, quod est futurum: siquidem nullæ persecutiones Imperatorum Tyrannorum, aut Hæreticorum efficere hactenus poterunt, vtaliquod ex prædictis signis Ecclesia ipsi defuerit. Nam semper in Ecclesia Romana successerunt sibi hactenus Vicarij Christi & Episcopi alij alijs, cum eadem Sacramentorum & sacrificiorum continuatione, quam ipsi nunc cernimus

d. 3. Reg. 14
Si itaque viua fidei oculis hæc omnia consideremus, obstupescemus procul dubiò plus quàm d *Regina Saba, quæ videns domum Salomonis & cibos mensæ eius, & habitacula seruatorum, & orâmes ministrantiũ: & quæ holocausta offerrebat in domo Domini, non habebat ultra spiritum. Quare iure potiori licebit vero Salomoni Christo D. N. dicere: Beati viri tui, & beati seruitui, qui stant coram te semper, bonisque hisce fruuntur, quæ diuina tua sapientia illis constituit: beati & illi, qui vocati sunt ad habitandum tecum in tua sancta domo, tibi que in eanocte die que seruiendum.*

CAPVT VIII.

ECCLESIA VIRTUTE DIVINAE VOCATIONIS filios suos generat, quos eadem vocatio facit mysteria fidei firmiter credere, sectas vero contrarias omnino rejicere.

*a Cant. 1. 10
& c. 4. 8. c.
6. 8.*
INTER excellentias Ecclesie Catholice proximo capite insinuatæ plurimum eminet eius fecunditas, qua se in virtute Domini, qui eam fundauit, per orbem totum extendit, atque dilatat: voluit enim ipse eam Matrem esse ac genitricem filiorum, qui DEVM habent Patrem. nec dissentit hæc similitudo à priore, qua eadem Ecclesia appellata est domus DEI: mater enim, est viuadomus filiorum, quos in suis visceribus concipit. Quamobrem in libro Canticorum sapissimè appellat eam Deus a *Sponsam & columbam suam*: sponsam propterea quòd eam sibi Charitatis vnitione coniungat, & per eam filios generet spirituales in esse gratiæ. Nam, vbi DEVS est sponsus, debet desponsatio esse pura, sed non sterilis & infœcunda: Et propterea eam appellat *columbam*, quæ cum naturali sua puritate & pulchritudine maximam coniungit fecunditatem omnium auium domesticarum. Nam singulis ferè mensibus nouos producit pullos: Vt hinc intelligamus, Ecclesiam coniungere similiter cum summa innocentia vitæque sanctitate magnam fecunditatem, plurimos spirituales filios generans, per feruentis suos Concionatores qui sunt *h paradisi arbores, afferentes fructum duodecim, per menses scilicet singulos reddentes fructum suum.* qui filij

b Apoc. 22. 2

b Apoc. 12.
5.Lib. de In
carnat. c. 20

c Ioan. 1. 13.

d Ioan. 6.
44. 66.

c Iaco. 1. 17

In Apoc. 12
videt Rebe-
ram.

filij et numero non sunt peccatoribus pares, pretiosiores tamen sunt mul-
 to; & vnus sit pluri; quam decem millia: eod quod simul sunt filij DEI, cuius
 virtute eos concipit ac parit, non tam sibi, quam ipsimet DEO, qui in suos il-
 los accipit. Quemadmodum videre licet in ijs, quæ S. Ioannes de mystica il-
 la muliere refert: quod esset *hamilla sole*, eratque figura Ecclesiæ; & gesta-
 bat in utero filium masculinum, qui statim atque natus est, *raptus est ad DEVM, &*
ad thronum eius. Quis autem hic filius masculinus est, nisi fidelium congrega-
 tio: eod quod sint per fidei & Charitatis vnitionem cum sua matre Ecclesia
 coniuncti: sunt tamen plus DEI, quam ipsius, filij: siquidem illa, nec concipi-
 pere quidem illos potuisset, nisi virtute diuinæ inspirationis. Decebat (ait
 S. Fulgentius) filiorum adoptiuorum conceptionem similem esse concepti-
 oni vniuenti filij Iesu Christi, qui non viri opera, sed virtute Spiritus S. in
 sanctissimæ suæ Matris visceribus fuit conceptus. In hunc ergo modum ho-
 mines (quemadmodum dixit S. Ioannes) non possunt concipi, *ex fieri; Filii*
Dei, nec in matris suæ Ecclesiæ viscera intrare *ex voluntate*, aut opera viri;
neque ex voluntate carnis aut sanguinis, nec solius naturæ viribus, sed inspira-
 tione Spiritus sancti. *Nemo* (inquit ipse Christus) *potest venire ad me*, hoc est
 ad meum obsequium, ad meam Ecclesiam, & participationem diuini esse,
 quod ego illi communicabo, *nisi pater qui misit me, traxerit illum; & nisi fuerit*
ei datum à Patre meo, à quo, utpote e *Patre luminum omne datum optimum, &*
omne donum perfectum descendit, ad filios tenebrarum in lucis filios conuer-
 tendos, & immittendos in viscera *mulieris amilla sole*, qui fons est luminis,
 mittitque cælestium suarum illustrationum radios in existentes in tenebris
 infidelitatis extra Ecclesiam, ut in eam inducantur. Postquam verò ingressi
 sunt illuminat eos clarioribus magisque accensis radijs, gradatim progredi-
 endo, donec eos omnino perficiat. Non enim existimandum est, sanctam
 hanc matrem nouem tantum menses, aut certum annorum numerum fi-
 lios suos in utero & visceribus suis gestare. Nam tota potius vita secum eos
 gestat; nisi se ipsi propriant, & exeant. Quamdiu autem intra illam ma-
 nent, viuunt, crescunt, alunturque cælestis eius mensa cibus: ibi pugnant;
 ibi vincunt, eduntque opera tali matre digna: donec in die mortis (ut

S. Ambrosius ait) eos parit, mittitque ad cælum, oc-
 currente illis cælesti Patre, ut excipiat
 ac in gloria suæ throno col-
 locet.

§. 1. *Ingressus per fidem in Ecclesiam.*

VIDEAMVS nunc qua ratione ingressus primus, & spiritalis ipsa conceptio in sanctæ huius matris visceribus fiat. pramittimus autem Infantes ingredi: & incipere esse veros filios Ecclesiæ per solum Baptismum, vt suo loco videbimus: qui tamen rationis iam vsum habent, necesse est, Confessionem addant Catholicæ FIDÆI, quæ, quamuis sine charitate non sufficiat illos iustificare, efficit tamen veros Chianos; siquidem illa (vt ait Apostolus) est *aspirandum substantiam rerum*, siue fundamentum, primaque sementis ac principium iustificationis: ideoque ad gratiam, charitatem, ceterasque cœlestes virtutes consequendas, necessaria: vt qua ex natura sua ad coniunctionem cum illis omnibus propendat. Ac propterea Sanctus Chrysostomus matrem eam appellat omnium bonorum, salutisque animarum nostrarum medicamentum: & Sanctus Prosper, bonæ voluntatis, sanctarumque operationum genitricem: Sanctus verò Cyrillus addit, quod sit animæ oculus, cuius munus est illuminare, ac deducere conscientiam, & illustrare intelligentiam. Et ipsæ Scripturæ sacra clamant, quod *b. Iustus ex fide vivat*. ex ea enim provenit illis prima vita, & omnia viua opera, quæ faciunt, fidei innituntur. Si sperent, si orent, ieiunent, aut elemosynam faciant; si confiteantur; aut communi-cent, aut iniurias condonent: omnia hæc innituntur FIDÆI: quæ horum operum bonitatem manifestat; eaq; aut præcipit, aut consilium ad placendū Deo, animasq; suas saluandas. Nihil. n. est aliud FIDÆI, nisi supernaturale quoddam lumen, quod fidelium mentibus DEVS infundit; vt per illud mysteria omnia & veritates, quas Ecclesiæ suæ reuelauit, firmissimè credant; eò quod ipsemet ea reuelauerit, qui prima est & suprema veritas; adeoque bonus & sapiens, vt nec decipere, nec decipi possit.

Est autem ex se fides, opus adeò heroicum ac difficile, vt S. Bernardus inter diuinæ omnipotentia miracula numeret, quod fidem diuinam cum humano intellectu coniunxerit. Cum enim ille consueuerit à lumine suo naturali duci, & à suis ratiocinationibus, quas conficit ex ijs, quæ sensibus percipit, DEVS illum eleuat, vt certissimè credat plurima, quæ suis ratiocinationibus assequi non potest. Quædam quidem ob tantam eorum sublimitatem, vt humani intellectus lumen effugiant: qualia sunt multa mysteria diuinitatis ac Trinitatis DEI: Quædam verò, eò quod humano iudicio adeò abiecta sint, vt ab eius granditate & præstantia longè distare videantur: qualia sunt multa mysteria humanitatis nostri seruatoris: vnde satis apparet *c. fidem*, vt ait Apostolus, esse *donum Dei*, cuius vocatio specialis necessaria est, ad hæc omnia credenda: illustrando scilicet intellectum humanum radio aliquo cœlestis lucis, quo se illis subijciat ac dedat. quemad-

modum

*a Hebr. 11.1.**Homil. 31. in
Iuan.**Lib. 1. de
Vocat. gent.
c. 8. Catech. 5.
b Hebr. 2. 4.
b Rom. 1. 17.
b ad Gal. 3.
12.**Serm. 7. in
Vigil. Nat.**Ephes. 2. 8.*

modum ait S. Lucas: *d Deum aperuisse cor mulieris nomine Lydia, et intenderet his, quae dicebantur à Paulo.* si enim diuina inspiratio cor non aperiat, semper illud erit occlusum ad verba Dei recipienda, eiusque veritatibus assentiendum. Non est tamen solus Deus, qui cor ipsum aperit, sed etiam homo ipse cum Dei auxilio, libere consentiens iis, quae inspirat Deus; & sese inclinans ad credendum, quod Ecclesia per suos ministros illi proponit.

d. Act. 16. 14

S. Tho. 2. 2.
q. 6. a. 6.S. Tho. 2. 2.
q. 1. a. 4. ad
2.
c. Psal. 92. 5.Mat. 5. 6. 17
ibid.S. Tho. 2. 2.
q. 10. a. 5. c.

1.

NEQUE in his adeo caliginose procedit, ut non habeat magnas fortetque rationes & causas ad ea credenda ex duplici capite. primum: quia evidentibus rationibus probat mysteria fidei prudenter posse ac merito debere credi: quemadmodum insinuauit Dauid, dicens: *e Testimonia Dei credibilia facta sunt nimis.* quasi diceret, plurimae sunt rationes, quae ostendant, illa esse credibilia. Deinde, quia etiam probat, reliquas omnes sectas nostrae fidei contrarias, euidenter esse incredibiles, eo quod multa falsa contineant, aut praua, contra ipsam rationem naturalem, aut contra Scripturas sacras, si illas admittunt. Nam eo ipso, quod illas admittant ratio ipsa naturalis satis ostendit, non debere aliquid contra illas doceri. Accedit, quod Spiritus S. lumine ipso fidei, suisque inspirationibus piam quandam ad mysteria diuina impartiat affectionem, quae illa reddat valde amabilia; ac proinde valde credibilia. Quare, de quocunque Christiano credente sicut debet, dicere liceret, quod Christus D. N. dixit S. Petro: *f Beatus es Simon Bar-Iona: quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus, qui in caelis est: apte scilicet nomen Bar-Iona tibi competit, quod (teste S. Hieronymo) columbae aut gratiae filium significat: Spiritus enim sanctus non propter tua merita, sed gratis illustrem hanc fidei confessionem tibi est impartitus: ut eius & columbae, hoc est Ecclesiae ipsius sis filius, Quod si pergas esse Simon, quod interpretatur obediens, acceptans & re ipsa exequens quod haec te fides docet: inferni potestas non valebit te ab hac firma petra, Petri scilicet confessione, in qua domus mea est fundata, deicere.*

§. 11. *Quatuor Sectae fidei Catholicae contrariae.*

UT autem clarius appareat, qua ratione vocatio diuina sensim introducat fidem Catholicam; efficaces afferens rationes, quibus inferni potestates impugnet, praemittendum est, fidem Catholicam habere nunc in mundo quatuor sectas sibi inimicas. *Prima* est secta Gentilium, quae verum Deum negans, falsos admittit Deos. *Secunda* Iudaorum negantium Christum D. N. verum esse Messiam in antiqua lege promissum. *Tertia* haereticorum consentientium quidem Christum verum; negantium vero aliquas veritates, quas ipse reuelauit. His accedit *Quarta* Saracenorum siue Maurorum, quae continet pessimam omnium mixturam collocans omnem suam fiduciam in falso quodam Propheta, non minus rectae rationis inimi-

co, quam

a Daniel.
7.6.

b Ierem.
13.23.

2.
c Dan. 7. 3.

d Isai. 57.
20.

e Epist. Ca.
noni. 12.
f Ep he. 4.
14.

3

co, quam cupiditatis ac sensualitatis suae amico. Quamobrem falsam religionem, quae alias nomine generali appellatur infidelitas, licet conferre a Bestia cuiusdam, quasi pardo, quam vidit Daniel ascendente de mari, habentem alas quatuor quasi avis, & quatuor capita: cui data est magna potestas in terra: Hoc enim inferni monstrum non nisi bestiae nomine dignum est, siquidem non ratione ducitur, sed bestias in suis moribus imitatur, praecipue vero pardum ob crudelissima eius in filios verae Ecclesiae viscera: qui non cessat eos persequi, ut quatuor sua capita conseruet, quae sunt quatuor praedictae sectae: quibus quatuor alas avis coniungit, falsas scilicet apprehensiones & cogitationes errantes, quibus oes illae innituntur. Ex quo fit, ut per totum corpus innumeras habeat peccatorum maculas, sicut ipse pardus, ad eum profunde infixas, ut dixerit Ieremias: *b si mutare potest Aethiops pellem suam, aut pardus varietates suas, & vos poteritis bene facere, cum didiceritis malum.* Et quemadmodum inter Aethiopes non censetur nigredo turpis esse aut foeda, nec inter pardos pellis maculata: ita hi miseri non existimant peccata quaecunque falsa illorum religio permittit: nam tanquam caeci & a proprio iudicio decepti, eam iudicant esse veram.

Quid autem significat, quod haec bestia ascendat de mari: nisi quod execrabiles huiusmodi Sectae originem suam ducant ab hominibus superbis, carnalibus, cupidis, ac furiosis: de quibus Isaias: *d impij quasi mare feruens, quod quiescere non potest: sed procellis ac tempestatibus perpetuo agitatur, cuius proprietates his pulchris similitudinibus S. Iudas Thadaeus depingit: hi sunt, inquit, nubes sine aqua, quae a ventis in varias partes circumferuntur: quia arrogant sibi sanctitatem & scientiam, cum vera sapientia careant, qui fluctuantes, omni vento doctrina circumferuntur, quae ipsorum votis arrideat. Arbores autem steriles, infructuosae, his mortuae, & eradicatae: quia verborum tantum folia habentes, nullum bonorum operum fructum afferunt; nec vitam fidei habent, nec charitatis: quas illis abstulit Sathanas. Sunt etiam fluctus feri maris, semper enim amari sunt, inquieti, inflati, ac furiosi, eructantes spumas errorum, ambitionum, carnisque voluptatum: quorum finis erit aeterna confusio. Sunt denique sidera errantia, ita scilicet instabiles, ut non possint, qui in hoc mundi pelago nauigant, ab illis dirigi, nisi velint naufragium omnino facere, & in profundum inferni descendere: non peruenientes ad terram, firmamque paradisi portum. Et nihilominus non desierunt, qui illos in huius mundi nauigatione tanquam firmam & polarem stellam, vitamque suam duces acceperint: eod quod iustis suis iudiciis Deus magnam huius bestiae potestatem dederit, permittens ei, ut pardi velocitate, quatuorque suis alis per maximam mundi partem volet, innumerosque homines decipiat.*

Quorum extrema miseria est, quod etsi multi eorum quaerunt certam

tam

tam securamq; salutis itaē veritatem: quam cum facile inuenire possent, et tam presentem non agnoscunt: quod inflato, superboque animo eam quærunt. Quamobrem comprehendent illos tremenda ille Dei minæ per Prophetam Amos prolata: *g Ecce, inquit, dies veniunt, dicit Dominus: & mittam famem in terram: non famem panis, neque sitim aquæ, sed audiendi verbū Domini. Et commouebuntur à mari vsque ad mare, & ab Aquilone vsque ad Orientē: circuibunt querentes verbum Domini, & non inuenient. In die illa deficient Virgines pulchra, & adolescentes in siti. Qui iurant in delicto Samaria, & dicunt: viuit DEVS tuus Dan: & viuit via Bersabee, & cadent, & non resurgent ultra. Quibus verbis magis proprijs, & ad rem explicari potuit infelix status Iudæorum, & Hæreticorum; tam antiquorum, quam modernorum? qui esuriunt & sitiunt veritates, quas DEVS reuelauit: & cum habeant Scripturas diuinas, in quibus eas inuenire poterant, non tamen inueniunt: eò quod non humili & subiecto animo eas quærant: sed adorent idolum DAN, quod iudicium significat: eò quod proprio suo iudicio falso, superbo & cæco; non diuino, vero, certo, ac securo innitantur, quemadmodum Ecclesiæ nostræ Catholicæ est reuelatum. Tunc, (ait Sanctus Hieronymus) Dominus mittet famem in terrā super eos, qui terrena sapiunt; & famem non panis, sitimque non aquæ, sed audiendi verbum Domini: quando propter peccata eorum doctrina deficit vera; & à mari vsque ad mare, id est, à falsis, & amarissimis fluctibus, vsque ad amarum mare perueniūt: non occurrentes fluminibus, nō dulcissimis & varijs fontibus veræ & Catholicæ doctrinæ, & ab Aquilone, qui est ventus durissimus, vsque ad Orientem peruenire cupientes, ab hæresi scilicet ad veritatis lucem, quam reperire non poterunt: quia non recto pergunt itinere, sed deuijs circumueunt callibus; viamque regiam non tenentes fidei, quam DEVS Ecclesiæ suæ reuelauit, curuis ducuntur anfractibus. Quamobrem deficient animæ virginales, quas incorruptas Apostolus nominat; deficient inquam Virgines: quia verbum Domini non inuenient. deficientibus autem virginibus, & adolescentes deficient, qui prius vicerant mundum, & quicquid in eo erat calcauerant. Ex quo, inquit, intelligimus, quando doctrina veraq; fides non fuerit, perire pudicitiam, castitatem mori, omnes obire virtutes: quia non comedunt verbum Domini, quod qui comederit, eius cibo saginatur, & audiet per Salomonem, iustus comedens saturat animam suā; animæ autē impiorum semper esurient. Hæc S. Hierony. quæ re ipsa in Septentrionalibus partibus experimur, quæ fidem Catholicam deserentes ab Ecclesia se separarunt profanantes diuinarum Scripturarum mensā, suis falsis interpretationibus. Quo nomine, teste S. Thoma, sūt reliquis infidelibus deteriores, quorum miseria & calamitas adeò excreuit, vt fle-*

bile

3.

Amos 8.

In Amos 8.

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

h Psal. 73.9

bile illud Hebræorum canticum dicere de eis liceat: *h signa nostra non vidimus, iam non est Propheta: & nos non cognosceret amplius.* nostra enim signa, veræ scilicet Ecclesiæ Christi, veræque religionis & Christianitatis, quæ apud nos esse solebant, iam euauerunt. Non sunt exercitia virtutum, non opera Charitatis, non libri pij, non imagines, nec Sanctorum reliquiæ, nec ornamenta sacra: non sunt Religiosi, non Prophetæ aut veri Magistri, qui veritatem ita pure, quemadmodum antiqui tolebant, prædicet; videtur Deus nescire nos, & tanquam extraneos tractare, permittens deesse nobis portionem & alimentum panis, quem nobis largiri solebat.

4.

i Apoc. 13. 17

QVOD si de his infelicibus propria desunt signa veræ fidei, & Ecclesiæ Christi: quæ alia signa habebunt, aut i *characterem*, nisi Dæmonis, eiusque Antichristi: opera scilicet affectusque prædictos, ex quibus tamen omnibus diuina vocatio admirabiles deducit rationes, quas illustrationibus suis manifestat hominibus, vt execrandas ad eò sectas fugiant. si enim arbor, ex fructibus cognoscitur; & hi ad eò sunt mali: quàm erit mala arbor, quæ illos producit: quomodo possunt esse Dei congregationes illæ, habentes Pardorum viscera ad eò crudelia; & varietates, maculasque ad eò detestandas? quomodo è cælo venire possunt Sectæ legesque tot erroribus & peccatis plena? siquidem inde non nisi veritates, virtutesque descendunt? quod si ex mari turbato ascendunt: quomodo possunt fructus esse Christi, Regis pacifici; aut ab Spiritu sancto procedere, qui mitis est sicut columba? quod si multa habent capita sibi contraria, quomodo possunt esse à Deo: qui vnicus tantum est, nec potest sibi ipsi esse contrarius? nec vna veritas aut virtus potest alteri esse contraria? Quod si continuò mutantur, nullam soliditatem & firmitatem habentes: quomodo erunt reuelatæ à prima veritate, quæ infallibilis & immutabilis est?

5.

k Cant. 6. 8

l Can. 5. 12

m Psal. 67.

14.

n Psal. 11. 7

O QVAM hinc apparet, solam Ecclesiam nostram & fidem, quam illa profiteretur, esse veram! siquidem non habet viscera illa Pardorum, sed manuetæ columbæ absque felle amaritudinis; non habet spiritum vltionis, sed humilitatis & mansuetudinis; non est monstrum multorum capitum: quia vnicum tantum agnoscit: ideoque *vna est columba*, quemadmodum eius Sponsus est vnicus; nec residet iuxta aquas salas falsi maris, sed *residet iuxta fluentia plenissima*, dulcium & Chrystallianarum aquarum, quæ sunt Scripturæ diuinæ, in quas puros ac simplices *oculos suos* defigit, & eisdem seipsam *lauat tanquam lacte*, non terreno sed cælesti, fluente ex pectore sponsi eius diuini: cuius doctrina clara est, dulcis, pura, ac nitida. Sed quid dicam de sublimibus ac generosis eius cogitationibus, quas Dauid in *pennas columbæ de argentatis* appellat: non argento falso, aut cum stanno mixto; sed præstantissimo & purificatissimo: de quo idem Dauid dixit: *n clo-*

quia

quia Domini eloquia esse casta: argentum igne examinatum, probatum ierre, purgatum septuplum, ita ut nullam omnino falsitatem aut malitiam admittat. Hæ autem pennæ nascuntur Ecclesiæ dormienti, hoc est requiescenti, inter medios Cleros, siue inter duas sortes, quæ teste Sancto Augnſtino, duo testamenta significant, Antiquum & Nouum; meditans enim vtriusque veritates, ex conformitate, qua sibi correspondent, nouum lumen haurit, quo solidatur amplius, securiorque fit in ijs, quæ Deus de suis mysterijs reuelauit. Sed quid hæc columba hæc suis pennis facit? non sine causa ait idem Sanctus: etiamsi columba sit aded mansueta, pectus tamen roburque habet ad nidum suum, oua, & pullos defendendos; rostro alisque eum ferendo, & vulnerando, qui accedit, ut auferat. Nam & ipsa Ecclesiæ absq; suæ mansuetudinis detrimento, sanctum habet Zelum, ut fidem suam, & religionem; & ea quæ ad eam spectant, defendat ab hostibus inuadentibus. Sed quibus quæso armis aut hostes offendit, aut sese ab eis defendit? num corporeis? his ait S. Thomas nunquam Ecclesiæ vitur, nisi aliquando aduersus infideles, qui per tyrannidem impediunt prædicationem Euangelij; aut contra hæreticos, qui à gremio in quo fuerant educati, impudenter se subducunt. Sed eius præcipua arma sunt sicut columbæ, rostro scilicet pennisque de argentatis suorum verborum, & rationum efficacium, quas deducit partim ex ipsa naturali ratione, & ijs, quæ in mundo euenerunt; partim ex Scripturis diuinis, eodem spiritu Dei, quo scriptæ fuerunt, intellectis: quarum rationum aliquas in proximo capite afferemus.

S. Auguſt.

Ibidem.
tract. 7 in
ep. S. Ioan.
ad finem.2. q. 10.
a. 8.

CAPVT IX.

PRAECIPVI FIDEI CATHOLICAE

fructus, ex quibus eius veritas deprehenditur.

CCCLESIAE Sanctæ Doctores, tanquam diuinæ vocationis instrumenta, multas rationes adducere solent, ad sanctæ nostræ Fidei veritatem & excellentiam comprobendam. In quem finem adducunt *miracula*, quæ ad id comprobandum tum plurima edita sunt, tum quotidie fiunt; *prophetias* rerum futurarum, quæ rectè euenerunt, quotidieque eueniunt; quemadmodum fuerunt prædictæ: *conformitatem* vtriusque Testamenti Noui & Antiqui, in quibus magno concentu veritas respondet umbræ; & figura rei, quam representat; sublimem diuinæ Sapientiæ ideam ac *dispositionem* cir-

Motiuſ
dei.